

Nr 735

Av herr **Larsson** i Hedenäset i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 139, angående garanti för visst lån till Aktiebolaget Statens skogsindustrier.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 139 framlägges förslag om bemyndigande för riksgäldskontoret att ikläda sig viss lånegaranti för Aktiebolaget Statens skogsindustrier.

Företaget i fråga har i sin framställning hemställt om en lånegaranti å ett belopp av upp till 60 000 000 kronor. Med hänvisning till bl. a. den restriktiva kreditpolitik som föres har departementschefen ej ansett sig kunna förorda en kreditgaranti med högre belopp än upp till 35 000 000 kronor. I anslutning härtill anför departementschefen att en närmare utredning bör komma till stånd angående bolagets kapitalförsörjning på längre sikt. Vid denna utredning framstår det som angeläget, att ej blott bolagets företags-ekonomiska utan även samhällliga och näringspolitiska synpunkter blir föremål för närmare överväganden.

Det har under senare tid och vid olika tillfällen gjorts gällande, att vinstmedel, härrörande från Statens skogsindustriers industriella anläggningar i Norrbotten, till betydande del placerats i industriella investeringar i sydligare delar av landet. Samtidigt kan noteras, att bolaget innehar industriella anläggningar på tvenne platser i Norrbottens län, där en viss oklarhet om den fortsatta driften synes föreligga, dels sågverk på Seskarö i Nederborneå socken, dels ock Törefors sågverk och masonitfabrik i Töre kommun. I fråga om dessa anläggningar synes ej — vare sig från riksdagens eller bolagets sida — föreligga klara beslut om den fortsatta driften och omfattningen därav.

Erinras må, att detta är frågor av den största betydelse för berörda bygder och kommuner. Betydande belopp har investerats i form av skolor, vägar, vatten och avlopp m. m. för tillgodoseende av olika allmänna behov. Därest bolaget kommer att minska eller helt upphöra med driften vid dessa företagsenheter, kommer otvivelaktigt dessa kommuner i en synnerligen prekär situation. Den uttunning av befolkningsunderlaget i de berörda bygderna, som därav skulle framtingas, framstår ur allmänna synpunkter som icke önskvärd.

Den omständigheten, att staten är ägare till mer än hälften av skogstillgångarna i Norrbotten, är ett förhållande av betydelse i detta sammanhang. Staten synes ha både ett större intresse av och ansvar för skogsprodukternas förädling där så är förhållandet.

Vid den utredning om Statens skogsindustriers kapitalförsörjning, som avses komma till stånd, synes det ur de synpunkter, som ovan anförts, motiverat att denna sker med utgångspunkt från att driften vid Törefors och på Seskarö uppehålls. Givetvis förutsätter detta även, att anläggningarna i fråga moderniseras, så att förutsättningar för en rationell drift ernås.

I detta sammanhang kan måhända anföras, att frågan om driften vid de ifrågavarande företagsenheterna är beroende av råvarutillgången. I och för sig är detta riktigt. Det måste dock få ifrågasättas, om ej de hittillsvarande prognoserna över skogstillgångarna och tillväxten i Norrbotten byggt på en alltför försiktig bedömning. Fråga är om det ej föreligger anledning till större tillförsikt i detta hänseende. Det vill även synas som om vissa förutsättningar att förstärka företagets råvarubas i dessa delar av landet borde föreligga. Sålunda kan det ifrågasättas, om det är riktigt att endast räkna med domänverkets skogsinnehav. Utöver dessa traditionella råvarutillgångar vill det synas som om, genom ett intimare samarbete med det enskilda skogsbrukets organisationer, en icke oväsentlig förstärkning av råvarubasen skulle kunna ernås.

Med stöd av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr 139 måtte uttala, att vid utredning angående Aktiebolaget Statens skogsindustriers kapitalförsörjning de i motionen anförda synpunkterna må beaktas.

Stockholm den 13 april 1956

Harald Larsson

i Hedenäset
